

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

« ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΤΡΩΣ... »

« Έως τώρα ξέραμε την παροιμία : « Πες μου με ποιόν πές να σου πω ποιός είσαι ». Τελυταία όμως ένας Άγγλος γιατρός δημιουργήσας το κάπνι νεο οητό, το όποιον, όπως βεβαιώνει είνε α- λάνθαστο : « Πες μου τι τρώς να σου πω τι είσαι ».

Ο Άγγλος αυτός γιατρός, αφού επί χρόνια μελέτησε συστημα- τικά την επίδραση των τροφών στον άνθρωπο κατέληξε στα ακό- λουθα συμπεράσματα :

Η χρήση του βοδινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο δραστήριο και τολμηρό.

Η χρήση του χοιρινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο άπαισιόδοξο. Το πρόβειο κρέας προκαλεί μελαγχολία...

Το μοσχारीσιο καταστρέφει κάθε δραστηριότητα. Το γάλα και τα αυγά χαρίζουν ζωηρότητα πνεύματος, ιδίως μάλιστα στις γυναίκες.

Το βούτυρο κάνει τον άνθρωπο φλεγματικό. Τά μήλα είνε ευεργετικώτατα διά τους διανοητικώς εργαζομέ- νους.

Η κατάτα προκαλεί στενοχώρια και τερπελία. Η μουστάρδα, επί τέλους είνε θαυμάσιο τονωτικό της μνή- μης !...

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Η βασίλισσα της Άγγλίας Έλισάβετ έλαβε κάποτε μίαν άνα- φορά, που ήμπορει να χαρακτηρησθή ως ή πιο περιεργή και πιο πρωτότυπη άπ' όσες έχουν υποβληθή ποτέ.

Τήν έποχή εκείνη είχε καταδικασθή εις θάνατο γιά κάποιο έγκλημα του ο μοναδικός ράφτης ενός μικρού Άγγλικού χωριού. Οι κάτοικοι του χωριού αυτού έσπευσαν άμέσως να υποβάλουν υπέρ αυτού στην βασίλισσα άιτησι χάριτος, που ήταν συντεταγμέ- νη ως έξής :

« Στά χωριό μας έχουμε δύο καρροποιούς και έναν μόνο ρά- φτη. Αν είνε απαράιητο, γιά να ικανοποιηθή ή δικαιοσύνη, να κρατησθή ένας άνθρωπος, ως ετιδοκίση ή Μεγαλειότης Σας να διατάξη τον απαχρισμό του ενός άπ' τους καρροποιούς. Ο άλλος μάς φτάνει. Ένώ ράφτη έχουμε ένα και μόνον... »

— « Οχι... Ά !... Όλα κι' όλα Μπάη, θά μάς τό πής ! επιμέ- νουμε βλαμάκι !

— Άφου τό επιμένετε, λοιπός, άκούστε. Έτσι γιά τό τίποτε πιαστήκαμε. Κάτι μούπες, κάτι σούπα, ο μακαρίτης σημάθηκε όρ- θός : « Ρέ μη μου κάνης έμένανε τον κάργα ! » του λέω. Τίποτα αυτός, Κ' ήτανε ψηλός, ως τό ταβάνι ξέρετε...

— Ο Σεβνταλής δέικουε :

— Ο Κονταπέτος δεν ήτανε ψηλός. Ήταν κοντός σά τον κά- ρουρα !

— Ναι, δίκιο έχετε, κοντός. « Ρέ, άστα ρέ, του λέω ! » Τίποτα αυτός. Κάνει να σηκώση και τό χέρι του. Μά τώρα επιτρέπεται πέ μάς να τρώμε μπάνους ;... « Όσο λοιπόν μου λες κι' έγώ τότε τό στείλω, μά στην καρδιά και πά' τον κάτω ! Όυτε γχιχ, δεν έκανε ! Μαυροφόρα κομμάχι έγώ που με βλέπετε !... »

Οι άλλοι άντι να σηκωηθούν, ξεσεκαρίστηκαν στά γέλια.

— Όστε πάει ο Κονταπέτος, πέθανε ;

— Τώρα να ήταν κι' άλλος !...

Μέ τά γέλια τους ο Μπάης, σάν να θύμωσε.

— Βρε βλάμη, τι γελάς ;

— Βρε νά ο Κονταπέτος !

Και του έδειξαν τον έκτος της παρέας, τον άγνωστό του μου- σαφιή...

— Μαρε σ' είσαι ο Κονταπέτος ; φάναξ ο Μπάης.

— Ναι ! μούγγου' έκείνος.

Άπόμανε μ' άνοιχτό τό στόμα ο Βολιός !

Που νά τά χάρη όμως, ο Μπάης ο Άγάλαος. Κύτταξε καλά- καλά τον Κονταπέτο, που άντίχα του καθότανε, σημάθηκε λίγο, έσκυψε προς τό μέρος του λεβέντη του Γαλαξειδιού, έβλεπε τις γροθιές στη μέση του, και κινιτζωνιός τον κατόματα, του φώνα- ξε σάν έκπληκτος, σάν να μην πίστευε ότι, έβλεπε στά μάτια του.

— Μωρέ, τής άκόμα !...

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΩΣΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ (*)

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΔΑ (**)

Λόγγος κι' άρμάνι γύρω στο καλάτι
Και τό φυλάν άόρατα σπαθιά
Κ' εκείνη άποκοιμήθηκε βαθιά
Και δέν τήν βλέπει άνθρώπου μάτι.

Μάγια κακά τής είχαν καμωμένα
Νά μην Ύπνιση χρόνους εκατό,
Πριν ένα βασιλόπουλο έακουστό
Έρθη να τήν ευρή άπ' τά ξένα.

Σ' είσ' ή Κοιμάμενη Βασιλοπούλα
Που όλη ή Έλλάς νανούρισμα γλυκό,
Σου στέλνει ένα τραγούδι μυστικό
Και μιά χρυσόχλωρη μυρτούλα.

Σ' είσ' ή Κοιμάμενη Βασιλοπούλα,
Μά δέν κοιμάσαι μοναχή σου σύ,
Κι' άλλος έχει δεξιά σου τή χρυσή
Του Έθνους καρτερεί αύγουλα.

Σταυρός άστράφτει και σπαθί σιμά του,
Ψυχών κοπάδι φτερουγίζει εκεί,
Άγιόν μελίσσι γύρω κατοικεί
Κι' Άγγελοι άμόνουν στ' όνομά του...

Έκειός είν' ή έλίπς μας ο Μεσσίας,
Έκειός του Γένους ο έκδικητής
Όπου κοιμάται στα ύπνια της
Άγίας του Θεού Σοφίας.

Και θά Ξυπνήση να χαρούν σιμά του
Κ' οι όσοι με τά πρόσωπα χλωμά,
Κ' οι Μάρτυρες στα στήθεια τά θερικά
Άπ' τήν πορφύρα του αιμάτου,

Και σε άμποτε με τόσους πομένους
Στήν ύστερη ώρα πριν άναστήθης
Νά σ' αξιώσ' ή Χάρις να βρεθής
Στή μυστική χαρά του Γένους.

Έκει κοιμάτ' εκεί, καιρούς και χρόνια,
Κ' ή συντροφιά του θενά γίνης σύ,
Μά ή άγνότης του είνε περισσή
Και πρώτα κι' ύστερα κι' αιώνια.

Και σε Βασιλοπούλα θά σ' άγίστη
Μαρτύρων αίμα, κι' άνηχ και φωτιά,
Κι' ή πρώτη του πολεμαρχου ματιά
Πρώτη γλυκά θά σε Ξυπνήση.

Παρηγοριά στη φτώχεια μας να στείλη,
Τό δουλωμένο Γένος να χαρή,
Που άπ' τή ματιά του ήλιου καρτερεί,
Όρα τήν ώρα ν' άνατείλη...

ΣΤΙΧΟΙ

Εικών' άχειροποίητη που στην καρδιά μου σ' είχα,
Κ' είχε γιά μόνο φυλαχτό μά τής κορφής σου τριχα.
Όνειράτα στον ύπνο μου μαυροφτερουγιασμένα
Σάν περιστέρι στη σπηλιά μ' έτάραξαν γιά σένα.
Κίνδυνο, μαύρο σύγγεφο, ή μάγισσος που λένε,
Τ' άηδόνια αυτά που κελαϊδούν μου φαίνονται να κλαινε.
Νά σε χαρή ή άνοιξη μαζί με τά λουλούδια,
Όπουνε σάν άμέτρητα ζωγραφιστά τραγούδια.
Σύ στο σκολειό δεν έμαθες να γράφης βασιβάκια,
Στά γελία σου τά ρόδινα που ταύρας τά φαρμάκια ;
Στά μάτια τα ψυχαστά πάχ' ο βρωτός καρτερί,
Πόσο μεθύσι μεθύσα ένας θεός τό ξέρει.
Τά μάτια τα ψυχαστά γύρω σε με πουλί μου,
Άγάπη μου περιφανή, άγάπη διαλεκτή μου.
Κι' αυτό τό μορφοδούλο τό τριμηνο χέρι
Άν έσφιξε ή τσόφιας ένας θεός τό ξέρει.
Τή χάρη σου τή σπλαχνική μη μ' άρηστής πουλί μου...
Άγάπη μου αιώνια, άγάπη μου ύστερη μου !

† Άλέξανδρος Παπαδιαμαντής

(*) Ο άλησμόνητος διηγηματογράφος Άλέξανδρος Παπαδιαμαντής έγραψε στην νεότητά του και μερικά ποιήματα, στην δημόσιή αυτά, σκορπιστά εδώ κι' εκεί. Έκ των ποιημάτων του αυτών, άρκετά άξιων λόγου, δημοσιεύουμε έ- δώ τά δύο άνωτέρω.

(**) Το ποίημα αυτό τόγραψε ο Παπαδιαμαντής επί τή θανάτω της Βασιλοπούλας Άλέξανδρος τον Σεπτέμβριο του 1891.